

1977 senesiydi.

Boğaziçi Üniversitesi yıllarındayız.

Nesrin'le flört ediyoruz.

Bebek'te elele yürürken demirli teknelere hayran hayran bakıp, "Acaba bir gün bizim de bir teknemiz olabilir mi?" diye hayal ediyoruz.

Ulaşılmazdı bu hayal o zamanlar. Uzunca olduğunu varsaydığımız bir yaşamın daha ilk basamaklarındayız. Evleneceğiz, ev kuracağız, çocuğumuz olacak. Arabamızı alacağız. Ondan sonra da "Ekmek Parası" düşüncesini atmış olmalıyız ki tekne almak gündeme gelebilsin. Yani çok uzaklardaydı bizim tekne hayalimiz.

1980'de evlendik. Pınar'ımız 1983 senesinde dünyaya geldi. İlk on sene içinde de çıkılacak basamaklar yavaş yavaş azaldı ve 1990 senesinde ilk teknemizi aldık. "DENO".

6 metre boyunda, banyo küvetinden hallice, polyester bir yelkenliydi Deno. Elektrikle çalışan tek ekipmanı bir adet 12 V ampul idi. 9 beygir içten takma dizel makinası vardı. Minik bir piknik tüpü ocak ihtiyacımızı görüyor, 40 litrelik su deposu ile bir lavabo da yemek ve bulaşık işlerini kolaylaştırıyordu.

Kamarada karşılıklı iki yatak vardı. İkisinin arasına tahta parçalar konunca Pınar ile beraber üçümüz yatardık. Tekne uyuma konumuna geçtiğinde içerde ayakta duracak yer kalmazdı.

Navigasyon aleti olarak sadece bir manyetik pusula mevcuttu. Başka hiçbir yardımcı ekipman yoktu. Derinlik, el incesine bağlı bir kurşun (iskandil) ile; sürat göz kararıyla; rüzgar ise çarmıh tellerindeki tüylerin ve teknenin bayılma durumuyla ölçülebiliyordu.

Haa, bir de tuvaleti vardı. İçeri girebilmek için duvarları vazenliyordum. Çıkabilmek ise daha zordu. Nesrin'in tirbuşonla yardımı gerekiyordu.

İşte böyleydi bizim "Deno"muz. Ama bizim ilk göz ağrımız, yerlere göklere koyamadığımız, denizle ilk tanıştığımız, birlikte harika günler geçirdiğimiz ve hala unutamadığımız bir parçamızdı. Halen Kalamış'ta bağlı duruyor. Arasına gidip bakıyor, hatırını soruyor, gönlünü alıyoruz.

Satın alınma hikayesi de ilginçtir.

1990 senesi Mayıs ayı. Körfez savaşı henüz başlamamış. Ben yavaş yavaş kurtlanmaya başlamışım, Yelken Dünyası dergisindeki satılık tekne ilanlarına bakıyorum.

Satılık Polimarin Scorcher 6, Ataköy Marina'da. Fiyatı da ucuz.

Atladım gittim tekneyi görmeye. Marina görevlisi beni tekneye götürdü. Bir de ne göreyim? Teknenin içi yarıya kadar su dolu. Suda Coca-Cola şişeleri yüzüyor. Bumba kırık. İçeriye atılmış. Yani durum berbat. Moral bozukluğunu anlatamam. Arabaya doğru yürürken görevli bir başka tekneyi göstererek "Bu da satılık isterseniz." dedi. Hayallerimin paramparça olduğu bir anda çok bir şey ifade etmedi bu söz bana. Şöyle gözcüyle bir bakış fırlattım, durmadım bile teknenin önünde.

Marina görevlisi "Resepsiyona gidelim, sahibinin adını, telefonunu alın" diye ısrar ediyor. Onu kırmayayım diye gittim ve sahibinin ismini, telefonunu, nerede çalıştığını öğrendim. Yazdığım kağıdı da bir yere attım, unuttum gitti.

Körfez savaşı başladı. Aile şirketimiz de krizden nasibini alınca, bizim hayal de ertelenmek zorunda kaldı. Yaz sonunda Bodrum devremülkten dönerken Denizli'ye, Selçuk'lara uğradık. Selçuk benim kardeşimden yakın arkadaşım. O sırada aklıma geldi ki Ataköy Marina'da görevlinin bana göstermek istediği teknenin sahibi Selçuk ile aynı şirkette çalışıyor. Ama ne adamın ismini hatırl-

lıyorum, ne telefonu var, hiçbir bilgi yok. Sadece aklımda kalan şirketinin ismi. “Selçuk,” dedim, “Senin tekne sahibi olan ve satmak isteyen tanıdığın biri var mı şirkette?”. “Tabii var.” dedi. “Çok yakın arkadaşım ve İstanbul’da. Neden?” Bunun üzerine olayı anlattım. “Hemen telefon edelim.” dedi. Ondan sonrası çabuk gelişti. Bir hafta sürmedi. Biz Deno’nun yeni sahibi olmuştuk.

İşte o anlarda Dünya Seyahati hayalimiz oluştu.

Tekneyle dünya seyahatine çıkacaktık. Ama bu “Bir gün; İnşallah!” ile biten bir temenninin ötesinde olmalıydı. Yoksa bir rüya olarak kalırdı. Ama bizim için bir hedef olacaktı. Hedef olması için de tarihi olmalıydı.

Hayalimizi 2005 senesine oturttuk. Tam 15 sene sonrasına.

Söylerken kolay, yazarken de çok kolay. Ama bir düşünün; bugünden tam 15 sene sonrasına bir hedef koymayı. 2008 yılındayız. 2023 senesi ne kadar uzaklarda değil mi?

2007 Senesi 30 Temmuz’da başladığımız Dünya seyahatinin ilk tohumları işte böyle atıldı.

Sonra ne mi oldu?

Yeni basamaklar vardı çıkılacak. Başladık onları azaltmaya. Deniz’deki tecrübemiz fazlalaşmaya başladı yavaş yavaş. Tekneler büyümeye başladı yavaş yavaş. Ekonomik rahatlığımız artmaya başladı yavaş yavaş.

Baktık ki hayalimiz yakınlaşıyor, zamanımız ise azalıyor. Yapılması gereken bir sürü iş var. Öncelik Pınar’ın. Hayat yolunu çizmiş olması lazım. Aile şirketinin bana ihtiyacı olmaması lazım. Seyahatimizi yapacak kadar aylık gelirimiz olması lazım. Evimizi kapatmamız lazım. Dostlarımızdan ve ailemizden ayrılmamız lazım.

Yeni bir hayat tarzına geçmek, pek de kolay değildi doğrusu. Gerçekten, ama gerçekten, gönülden isteyince ve ulaşmak için vargücünle çalışınca oluyor. Buna inanıyorum.

Pınar üniversiteyi bitirip New York’ta doktora programına başladı. Aile şirketimiz hepimizin kararı ve başarılı bir operasyonla Amerika’lı bir şirkete satıldı. Dördüncü teknemiz PANK dünya seyahati yapmak amacıyla satın alındı ve ona göre donatıldı.

Bütün taşların yerine oturması 2007 senesinde oldu. Yani iki sene gecikmiştik. Ama önemli olan hedeflenen tarihi tutturmak değil ki.

Önemli olan bir hedefin ve de tarihinin olması. Biraz daha ilerletelim. Sadece bir değil, yakın, orta ve uzak hedefler olmalı ve hepsinin de belirlenmiş bir tarihi bulunmalı. Zaman içerisinde hedeflerin niteliği veya tarihleri değişebilir. Farketmez. Önemli olan hedeflerin varolması, tarihlerini koymuş olmak ve o hedeflere doğru durmadan yürümek, onlara durmadan yaklaşmak.

İşte bu büyük hayal, daha doğrusu hedef 30 Temmuz 2007 akşamı saat 20’de başladı. Sevenlerimizden 30 kişi civarındaki bir topluluk, duygusal yoğunluk içerisinde bizi Ataköy Marina’dan uğurladı.

Ambarlı açıklarına geldiğimizde hava kararmıştı. Telefonlar çalışıyor, gerek yolcu edenler, gerek gelemeyenler iyi dileklerini bildiriyorlardı. Herşey çok güzeldi ama ben kendimi çok kötü hissediyordum. Cüneyt ile telefonda konuştuk. Ruh halimi anlatınca, dedi ki “Yaz! Hissettiklerini yaz. Ben de 6 sene önce yola çıkarken ilk gün hissettiklerimi yazmıştım. Seneler sonra okuyunca ne kadar farklı duygular içinde olduğumu anladım. Otur, üşenme yaz.”

Cüneyt çok yakın dostum, Yeni Zelanda’da kader ortağım ve deneyimli gezgin. Bir bildiği vardır ve de doğrudur. Peki dedim ve laptop’ta bir word dosyası açtım, başladım yazmaya. Kendim içindi yazdıklarım.

Sonra içimdeki ben, beni dürttü. Dedi ki bunu kendine saklama! Sevdiklerine, sevenlerine gönder. İçimdeki benim de bildiği vardır ve doğrudur. Açtım e-mail programını. Çat, çat seçtim güzel insanları ve gönder komutuna bir tık. Gidiverdi herkese.

Sonra olanlar oldu. Buyrun bakalım:

**simsiyah** 30 Temmuz 2007

Çıktık işte.

Kestik halatlarımızı ve çıktık.

Sorsanız cevap hazır. "Karmaşık duygular içindeyim."

Bir iki duygu sözcüğü, falan filan.

Yıllardır özlenen hayal, sonunda kavuştuk v.s..

Ne kadar mutlu, insanın hayallerini gerçekleştirmesi ıvır, kıvır, zıvır.

Yalan hepsi yalan.

Yavru Kutup Ayısı nasıl güzel ifade etmişse, işte aynen öyle

ve tek kelime ile:

Korkuyorum Ulan.

Bal gibi korkuyorum işte.

Bilinmeze yolculuk.

Macera mı? Ben maceracı değilim ki!

İspat mı? Neyi ki? Niye ki?

Özenme mi? Belki ama değer mi?

Feda ettiklerine baksana.

Ne kadar istedim bugün ciddi bir sebeple gidememeyi.

Dostlarıma bana bir sebep bulun dedim, kalalım.

Cevap umutsuz.

Bu muydu 17 yıl önce konmuş hayal?

Karnıma yumruk yemiş gibi kıvranmak mı özlenen?

Hüzün mü, endişe mi, korku mu arzuladım acaba?

Nedir bu halim Allah Aşkına?

Tam dolunay varmış,

Frank Sinatra: "I Did It My Way" dermiş,

Sevgilim, "My Better Half" yanımda can yoldaşımış.

Hava güzelmiş,

Kızımız PANK bizi güvenle sarmalamışmış,

Herşey mükemmel de niye ben böyleyim?..

Nerden bulaştık şu işe demişti Nilgün.

Sahi yahu, niye bulaştık?

Şu anda herşey bulaşık.

Bulaş bulaş.

Yapış yapış.

Karardım, kararttım.

Ne yapayım şu anda böyleyim.

Yarın yeni bir gün.

Kimbilir belki farklıdır.

Aynıysa yandık.

Ne anlatırım bu güzel insanlara?

Bizden güzel haberler bekleyen sevgili dostlarımıza..

Ne derim ben, kara, kara, kapkara.

-----

Bu mail yaklaşık 60 kişiye gitti ve koca bir çığ harekete geçti. Sevgili dostlarımız bizi telefon ve e-mail'lere boğdular. Anlaşılan o ki, kendi aralarında da bizi epeyce çekiştirmişler.

"Dönsenize!" diyenler oldu.

"Boyunuzdan büyük işe kalktınız" diye düşünenler oldu.

"Canım, hele biraz gidin. Fazla uzaklaşmadan kesin kararınızı verirsiniz." diye yaklaşanlar oldu.

Tepki vermeyenler oldu.

"Bunlar da geçer yahu!" yorumunu yapanlar oldu.

Ve de destekleyici yaklaşımlarıyla bize enerji ve umut verenler oldu. Denizci arkadaşımız Jülide nasıl içimizi burktu baksanıza:

---

"Gitmeyecekmışsiniz gibi geliyordu ama gerçekten gittiniz...

Son anda öyle bir koydu ki... Hayırlı seyirler."

JÜLİDE KUTAY, 31.07.2007

---

Aslında Simsiyah mailinde ne pişmanlık, ne de geri dönme arzusu vardı.

Sadece duygularımızı ifade ediş, cesurca ve içtenlikle yüreğimizi ortaya koyuş vardı. Tahmin ediyorum ki buydu dostlarımızı, sevdiğimizizi harekete geçiren.

Bir şey daha oldu aslında. Simsiyah maili ile sevdiklerimizi karartınca, ağartma yükümlülüğü altına da kendiliğinden girmiş olduk. Yani maillerimiz sürecekti ve sürmeliydi.

Oysaki samimi olarak ifade etmek gerekirse yola çıkarken düzenli e-mail atmak niyetimiz yoktu. Tabii ki arasıra haber ve bilgi verecektik. Ama bunların ne kendine özel üslubu planlanmıştı, ne de renklerle ruh halimizi ve yaşadıklarımızı ifade etmemiz. Hiçbiri önceden planlı değildi.

Kara, kara, kapkara... diye biten e-mailin konu kısmına ne yazayım diye düşündüm ve “Simsiyah” deyiverdim. İşte renkler konsepti de böyle başladı.

Ruh halimizi ifade etmenin bir yöntemi değil miydi renkler?

Dünya'nın milyonlarca değişik rengi yok muydu bizim yavaş yavaş görmek istediğimiz?

Bu renkleri çevremizdeki insanlara aksettirmeye, hissettirmeye çalışmak, saygın bir uğraş olmaz mıydı?

Öyleyse her günümüze bir renk verecektik.

Ertesi günü baktık ki pek simsiyah değil ortalık. Bu sefer Gıpgri hissediyoruz. İyiye işaret.

**gıpgri** 31.7.2007

Nöbet tutuyorum. Saat 4:00.  
Gözlerim kapanıyor.  
Zırr Telefon, Pınar!  
İlk sözü: Baba uyuma!..  
New York'tan beni arakladı.  
İyi tanır beni sevgili kızım.

Nöbetimi devrettim ve yattım.  
Üç buçuk saat uyuyunca sanki Dünya biraz daha farklı.  
Gelibolu'ya 10 mil var.  
Çanakkale Boğazı'ndan onlarca kere geçmişizdir.  
Hep bir hedef liman,  
Hep bir kısıtlı zaman vardı.  
Şimdi ikisi de yok.  
Ne varılması şart olan bir yer,  
Ne de sınırlandırılmış bir zaman var.

Marmara ve Çanakkale Boğazı'nı güneye doğru geçerken  
Hep geri dönüşü düşünmüşümdür.  
Kafadan rüzgarla “Yokuş Yukarı” geri dönüş hep sevimsizdir.  
Bu sefer o duygu yok.  
Bu sefer hüznün var.  
Bu son olabilir mi?

Murat ile Ayda Sicilya'ya vardılar.  
Mesaj atmışlar:

---  
Derya sizin yeni eviniz,  
Arkanızdan bakakaldık bir sürü keriz,  
Nasıl olur da özlemeyiz,  
Nesrin-Kemal biz hep sizleyiz.

---  
Şair kardeşim benim, onu ben keşfetmişim güya.

Halat kesmek basit değilmiş, hayatın amacı haline gelmiş olsa da.  
Haluk baltasını kapmış,

Milliyet muhabirleri kameralarını konuşturur.  
Kemal bir bayrağı direğe çekemez,  
Nesrin'in elinde korna,  
Cüneyt kıyafetimize bulaşır,  
Seda karnı burnunda dolaşır,  
Erhan bayrağımıza laf eder,  
Annem, babam sessiz, güya sevinçli,  
Jülide'nin gözünde ilk defa yaşlar,  
Sermet, Ayşe buruklar,  
Kerim hüznü neşeye çevirme gayretinde,  
Selçuk, Selma endişeli,  
Sacide, Burhan niye diye sorguluyor,  
Tansu, Ercan gülümsüyor,  
Can, Görkem enerji dolu,  
Yavuz, Yıldız duygulu,  
Cem, Tijen şaşkınlık,  
Savaş, Yasemin 17 sene önceki motorun sahibi  
bu mıydı diye bakıyorlar,  
Banu, Hüseyin suskunlar,  
Sevda her anı yakalamaya çalışıyor,  
Kerem sımsıkı sarılıyor,  
Yani hüznün vardı bolca.

Zerrin Özer "Ayrılmalıyız" diye haykırıyor.  
Ve son an,  
İnen balta PANK'ı karaya bağlayan son halatı kesti  
Yankılanan ses taaaaaa Atlantik'e kadar ulaştı.  
Hadi bakalım, selametle.  
Görüşürüz dostlar.

Yola çıkışımızı akşam hava kararmadan hemen önce saat 20 civarına planlamıştık. İki sebebi vardı.

Birincisi Çanakkale Boğazını gündüz geçme arzumuzdu. Non-stop Bozcaada'ya gitmeyi planlamıştık yine. Akşam yola çıkınca da ertesi gün öğleden önce Çanakkale Boğazına girip, akşam üzeri Bozcaada'nın o güzel limanına bağlana-

bilirdik. İkincisi de bizi yolcu etmek isteyen akraba, ve dostlarımızın iş zamanlarını bloke etmeden, onlarla bir veda yemeği yiyelim, arzumuzdu. Öyle de yaptık.

Üç küçük nokta, üç fantazi, ayrılışımızı iyice dramatik hale getirdi. Birincisi Nesrin'in akşam yemeğini bitirmeden, yemeği yarım bırakarak ayrılmalıyız fikriydi.

İkincisi benim PANK'ı Ataköy'e bağlayan halatların baltayla kesilmesi arzumu. Yakın zamanda geri gelmeyeceğimizin ve de okyanus aşırı bir yolculuğa çıkmamızın nişanesi idi.

Üçüncüsü ise balta inip son halatı kestikten sonra PANK yerinden süzülerek ayrılırken, Zerrin Özer'in "Ayrılmalıyız" diye haykırmasıydı. Sevdiklerimiz, yemeklerini yarım bırakarak, can dostumuz Haluk'un baltayla halatımızı kesmesiyle, "Ayrılık" haykırıları ile bizi uğurladılar. Değişikti.

İşte bu güzel insanlardan gelen, geldikçe içimizi aydınlatan enerji yüklü mesajlar:

---

Her denize çıkışında içimi bir burukluk alır, bir korku, biraz endişe, karada olmak ister canım, yemeklerde, dost aralarında, sohbet ve insan sıcaklığında. Zaman geçer, denizin üstünde değil içinde yol almaya başladım. Aynı kayak olur bir dünya üzerinde yaşadığım. Tenim alışır, gözüm alışır, elim alışır, ayağım alışır, yavaş yavaş korkular gider, özlemler tatlı bir düş olarak kalbime yerleşir... Harika bir yola, unutulmaz bir yolculuğa çıkıyorsunuz. Bir hafta sonra siyahlar maviye, griler güneş sarısına doğru yol alacaktır. Kalbimle hep sizinle, dost olarak, amele olarak neye ihtiyacınız varsa bir haber edin, hemen yanınızdayım.

KERİM GÜRÇAY, 01.08.2007

---

Simsiyah için cevabım:

Bu kadar uzun ve güzel yazılmış bir "simsiyah" karşısında dumura uğramamak imkansız. Kendini bu kadar iyi tanımak ve anlatmak az insana nasip olur, yazmaya devam. Benim görüşüm şudur: "Bu da geçer yahu!"

Gipgri için cevabım: Bak gördün mü yavaş yavaş geçiyor. Benim tahminime göre, bu renkler maviye kadar gidecek ve orada kalacak.



## KORSAN RAPOR-AYRILIŞ

Merhaba,

Bir 30 Temmuz İstanbul akşamından “merhaba”. Kırmızı battı güneş, kıpkırmızı gökyüzü. Kemal’le yanyanayız, Yeşilköy’e kadar hiç konuşmadık. Hani yeni deyimle sus geldi sanki... Majörler tükendi minörlere yolculuk...

Filmi geriye sarıyorum, Haluk ve Arda son gördüklerimiz; Kemal arabanın anahtarını unutmuş, Haluk botuyla almaya geldi (Allah her denizciye Haluk gibi bir dost versin). İçim titriyor. O’nun (Onlar’ın) dostluğuna yeterince teşekkür edebildim mi acaba? Sağol dostum çok sağol, hayat da sana (size) her zaman her arzunda cömert davranışın, senin dostlarına davrandığından daha cömert. Ve daima her bir yanın sevenleriyle çepeçevre olsun.

Bir önceki kare istiap haddini aşan Haluk’un botu. Kimler yok ki o botta: Ali, Haluk, Julide, Savaş, Yasemin, Selma, Tijen, Cem, Cüneyt, Can, Arda, Sermet, Tansu, Mina, Ercan, Kerem Görkem; eksikim olursa affola... Hepinizi çok seviyorum, deliler! Pardon deli? Siz mi yoksa biz mi?.. Bir kare önce PANK finger’dan çıkarken el sallayanlar...

Canım annem, babam, halam, Refika Abla (Umre arkadaşım), Erhan (Kayın ve de maun biraderim), Kerim, Sevda (en eski arkadaşım), Yavuz, Yıldız, Gemici Kemal, Hüseyin’ciğim canla başla fotoğraf çekiyor. Banu’m her zamanki zerafetiyle boynu bükük ama vakur el sallıyor. Julide’m gözleri yaşlı ama sataşmayı ihmal etmiyor. “Kemal arkaya çarpma, usturmaçaları toplayın v.s..” Ayşe, Water Joke’ta şaşkın bakıyor. Sanki haberi yokmuş ta yeni öğrenmiş seyahatimizi yüz ifadesi var. Sermet’im keyifli, hani eski bakkallarda bir fotoğraf vardır “Veresiye satan, peşin satan” Sermet tabi ki peşin satan amca ifadesini almış. Sacide, Burhan Abi ne hoşsunuz. Boynu bükük ama kabullenmiş bir halde sallıyorsunuz elinizi. Ne yapalım, kaderde bu günleri de görmek varmış... Ve de Canım Kardeşim GeBe Seda’cığım. Nasıl da güzel paylaştın tüm heyecanımızı ve paylaşanları da bize belgeledin. Çok teşekkürler sana... Selma keşke yanında olup göz yaşlarını silebilsem ama ben de ağlıyorum. Ercan her anımızı filme almakla meşgul. Ne zaman seyrederez kimbilir?

Şimdi de çıkış anımız; Haluk ve kardeşim Cücü’nün ellerinde birer balta, koşuyorlar baltalarıyla bizim halatlara. Can’cığım almış eline kocaman bir bıçak, Görkem ve Kerem’in tuttuğu halatlarımızı kesip bizi, karadan ayıracak.

Arada birileri el salla, foto falan diyor, robot gibi el sallıyorum ama gözlerim sevdiklerimde. Ben de onları resim kareleri içine hapsedmeye çalışıyorum. Beynime nakşetmek için...

Son demde ayrılış anımıza katılan diğer kardeşlerimiz Cem ve Tijen geliyorlar koşturarak. Kerem’im önceden koşturmuş şaşkınlık içinde; Göğüşş “annem” diye sarılıyor, boğazımda bir yumruk yutkunuyorum. Ne mutlu ne güzel dostlarım yavrularım var benim.

Red Fish’de yemekteyiz. Kerim bile gelmiş o kadar yoğunluk arasında; bakınca bile içimi neşe kaplıyor. Seni tanıdığım için çok mutluyum. Bir telaş Sermet’im girdi içeriye işten geliyor besbelli. Canım; mürekkebi üstünde tazecik bir kitapçık getirmiş. Tansu dokundu omzuma “Gitmeyin bizi bırakmayın” diyor, Hay Allah tam da kendimi toparlamıştım. Mina sarılıyor boynuma kocaman öpücükle. “Minik prensesim” daha çok beraber oluruz inşallah... Hem senin merak ettiğin soruların cevaplarını verebilmek için bu seyahati yapmamız lazım. Seduş sırtımda, dokunuyor içim ürperiyor, saçmalama diyorum asıl sen ayrılıyorsun. Heyhat kelimeler yetmez. Gözler anlaşır. Bir yandan Selçuk’un deklarasyonunu Kemal kayıt ediyor. SELÇUK artık kaçamazsın.

Hesap diyoruz zarif bir adisyon geliyor Red Fish Haluk Bey’den;

Cinsi	Adet	Fiat
HAYIRLI SEYİRLER	10	1000
BOL GÜNEŞ	10	1000
İYİ HAVA	10	1000
TATLI RÜZGAR	10	1000
YETERLİ PARA	10	1000
İYİ DOSTLAR	hepsi burada	
TOPLAM	1 000 000	NM

E, Haluk Kutay gene yaptın yapacağını. Sana Ali’ye gönderme yaparak “Thank you beaucoup” diyorum.

Can dostlar, kardeşlerimiz Selmuş’um, Selçuk, İTİM Can, buçukuncu Mergen Görkem teknedeler. Sevda’m gelmiş memleketten özel lezzetlerle; O da fotoğraf telaşında. Canım annem yiyecek işleri O’ndan sorulur. Yine neler yapmış; kuru köfteler, dolmalar, közlenmiş patlıcan biberler, kavrulmuş kıymalar. Ellerinize sağlık...

Teknenin içinde bir boyunluk, acil durum ilaçları; Ayşeeeeeeee sağıol. O da ne; bir torba dergi kitap; Jülid sana da “Thank you beaucoup”. Erhan'cık en güzel hediye halamı getirmiş. Halamsa tatlı mamalar nam nam... Gemici Kemal ne güzel bir fener vermiş, senin de günlerin daima aydınlık olsun...

Kardeşlerim arıyor telefonların öbür ucunda, gülegüle gidin, sağlıcakla kalın, rüzgarınız kolayınıza gelsin diyor Nermin'im, Ümit'im. Merak etmeyin inşallah, ben her zaman sizinleyim. Sevda'm iyi ki oturduk teknenin başında iki dakika...

Tersine yaşam gibi, tersine sardım fotoğrafları. Beynimdeki kareler böyle canlandı ilk gece. Mutlak daha çok geçit resmi yapacak bu kareler ama biz çok şanslıyız. Böylesine güzel ailemiz ve dostlarımız olduğu için. Kemal'in kapkalarında ben fotoğraflara bakıyordum kısaca.

PANesrinK

31.07.2007

0--

Geldik Bozcaada'ya bağlandık. Oraya yerleşmiş denizci dostlarımız karşıladılar bizi. Hüzün halen devam ediyor. Rakı ve balık ilaç olur muydu acaba?

**açık gri** 01.08.2007

Bozcaada'dayız.  
Baltayla kesilmiş halatlar öylece duruyor.  
Dokunamadık.  
Yaşasın İlhami Abi hatıra olarak istedi.  
Hepsini toparlayıp verdik.

Dün Sinan limanda karşıladı bizi.  
Akşam, rakı balık ve yorgunluk.  
Bugün buradayız.  
Hem biraz renkler de açılır belki.

Ne acelemiz var?  
Nereye gideceğimizin ne önemi var?

Yapılacak işleri tamamlarız.

Enerji depolarız.

Çarşambaları Pazar kurulmuş burada.

Nesrin bayılır.

Yeni hayatımızın ritmine alışacağız anlaşılın.

Murat ile Ayda Blue Siesta ile Sicilya'dan bu gece avara edecekler.

Yolda karşılaştığımız inşallah.

Ama kimbilir ne zaman ve nerede?

Malum denizde randevu olmaz derler.

Kısmetse, İnşallah sözcükleri denizcilerin dilinden düşmez.

Hava sertledi.

Kıçımızdan itecek ama yine de 6-7 kuvvetinde esiyor.

Sabah duruma bakacağız.

İnmişse ne ala.

Yoksa Bozcaada'ya devam.

Cruiser olunca böyle.

Ne yapalım?..

-----

Cruiser olma fikri güzel de; öyle basit değil. İnsan hemen alışmıyor. Zamanla alıştığını zannetse de, bakıyor ki daha “Bir Arpa Boyu Yol gitmemiş”.

1998 senesinde ilk PANK ile Karadeniz Yat Rallisine katıldık. Tam 7 hafta. Saat yönü istikametinde Karadeniz'in kıyılarını dolaştık.

Sevgili komodorumuz Teoman Abi'nin muhteşem organizasyonunda Murat viskomodorumuzdu. Gülbeyaz ile Pank çok dostluk yaptılar. Şimdi “Dream Nauti Boy” var ve artık Bozcaada'da viskomodorum.